

Sygn. akt VI P 196/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2015r.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Brzozowska

Ławnicy: Alicja Chorzelska-Pytlak, Bogusław Mardyla

Protokolant: sekr. sądowy Mirosława Marszałek

po rozpoznaniu w dniu 03.12.2015r. w Gdańsku

na rozprawie

sprawy z powództwa G. C.

przeciwko J. K.

o odszkodowanie

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 60 zł (sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VI P 196/15

UZASADNIENIE

Powód G. C. pozwem skierowanym przeciwko J. K. wniósł o zasądzenie kwoty 16.500 zł tytułem odszkodowania za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę.

Pismem z dnia 10 kwietnia 2015r. powód wskazał, że domaga się odszkodowania na podstawie art.55§1¹ k.p.

Następnie na rozprawie w dniu 23 kwietnia 2015r. strona powodowa wskazała, że domaga się zasądzenia odszkodowania w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia na podstawie art.56 k.p. w zw. z art.58 k.p. (k.29).

Pismem z dnia 2 maja 2015r. powód wniósł o zasądzenie odszkodowania w kwocie 23.850 zł za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę, wskazując, iż rozwiązanie umowy o pracę pomiędzy stronami nastąpiło w trybie art.52§1 pkt 1 k.p. (k.33 i n.).

Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości (k.51 i n.)

Sąd ustalił, co następuje:

Powód G. C. zatrudniony był u pozwanego J. K. na podstawie umowy o pracę od dnia 8 stycznia 2014r. na stanowisku kierowcy – mechanika w pełnym wymiarze czasu pracy. Wysokość wynagrodzenia powoda została w umowie o

pracę określona: wynagrodzenie zasadnicze 1500 zł brutto miesięcznie, ryczałt za godziny nadliczbowe 435 zł brutto miesięcznie, dodatek za godziny nocne ryczałt – 60 zł brutto miesięcznie.

(dowód: odpis umowy o pracę k.125)

Nadto powód i pozwany uzgodnili, że powód będzie otrzymywał należności z tytułu podróży służbowych. Wynagrodzenie za pracę było wypłacane przelewem na rachunek bankowy powoda raz w miesiącu. Rozliczenie podróży służbowej następowało po przyjeździe kierowcy do bazy; były wypełniane dokumenty i następowało rozliczenie oraz wypłacenie należności.

(dowód: zeznania powoda k.163, k.165-167,

zeznania pozwanego k.163, k. 167-169)

W grudniu 2014r. powód odbywał podróż służbową, która zakończyła się przed Świętami Bożego Narodzenia.

(okoliczność bezsporna)

R. K., kierownik spedycji, oraz S. Z., spedytor, uzgodnili z powodem, że powód rozpocznie kolejną podróż służbową w dniu 2 stycznia 2015r.

(dowód: zeznania świadka R. K. k.58, k.61-62,

zeznania świadka S. Z. k.58, k.62-63)

W dniu 2 stycznia 2015r. powód nie stawiał się do pracy. S. Z. próbował skontaktować się telefonicznie z powodem, jednakże bezskutecznie. Dopiero gdy połączenie wykonane zostało z innego numeru telefonu, powód odebrał je, lecz się rozłączył.

(dowód: zeznania świadka R. K. k.58, k.61-62,

zeznania świadka S. Z. k.58, k.62-63,

zeznania świadka T. K. k.58, k.64-65)

Zostało zorganizowane zastępstwo; zamiast powoda w trasę wyjechał inny kierowca, który odwołany został ze S..

(dowód: zeznania świadka R. K. k.58, k.61-62,

zeznania świadka S. Z. k.58, k.62-63,

zeznania świadka T. K. k.58, k.64-65,

zeznania pozwanego k.163, k.167-169)

W dniu 7 stycznia 2015r. powód stawiał się w siedzibie pozwanego. Został przywieziony przez żonę, która oczekiwała w samochodzie.

(dowód: zeznania powoda k.163, k.165-167,

zeznania świadka B. C. k.58, k.61,

zeznania świadka G. B. k.58, k.63-64)

Powód złożył u G. B., osoby zajmującej się sprawami kadrowymi, pismo zatytułowane „Wypowiedzenie umowy” o treści: „Proszę o rozwiązanie umowy o pracę zawartą w dniu 08.01.2014r. pomiędzy J. K. (...) G. ul. (...) a G. C.

zamieszkałym C. ul. (...) z dniem 07.01.2015r. w trybie natychmiastowym. Proszę o przesłanie świadectwa pracy na mój adres zamieszkania”.

(dowód: odpis oświadczenia k.103,

zeznania świadka G. B. k.58, k.63-64,

zeznania pozwanego k.163, k.167-169,

zeznania świadka B. C. k.58, k.61,

zeznania powoda k.163, k.165-167)

G.B. powiedziała powodowi, że powinien udać się do pozwanego po zgodę. Powód opuścił siedzibę firmy.

(dowód: zeznania świadka G. B. k.58, k.63-64,

zeznania pozwanego k.163, k.167-169,

odpis notatki k.102)

G. B. poinformowała o zaistniałej sytuacji R. K. i S. Z. oraz pozwanego.

(dowód: zeznania świadka R. K. k.58, k.61-62,

zeznania świadka S. Z. k.58, k.62-63,

zeznania świadka G. B. k.58, k.63-64,

zeznania pozwanego k.163, k.167-169)

W dniu 13 stycznia 2015r. na adres powoda wysłane zostało oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, tj. porzucenia pracy. Oświadczenie to zostało odebrane w dniu 2 lutego 2015r.

(dowód: odpis oświadczenia k.101,

odpis koperty k.100-100v)

Powód, który od dnia 8 stycznia 2015r. podjął zatrudnienie w innym podmiocie, zaś od dnia 10 stycznia 2015r. przebywał w trasie, zapoznał się z treścią oświadczenia po powrocie do miejsca zamieszkania w dniu 28 lutego 2015r.

(dowód: zeznania świadka B. C. k.58, k.61,

zeznania powoda k.163, k.165-167)

Wysokość wynagrodzenia powoda wynosiła 1.996,20 zł brutto miesięcznie.

(dowód: zaświadczenie k.68)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlega oddaleniu.

Okoliczności w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w toku postępowania, zeznania świadków B. C., G. B., R. K., S. Z. T.K. oraz zeznania stron – w zakresie uznanym za wiarygodne.

Zeznaniom świadka B. C. Sąd zasadniczo przyznał walor wiarygodności, bowiem są one logiczne, a także znajdują potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w sprawie, w tym zwłaszcza w oświadczeniu powoda o rozwiązaniu umowy o pracę, zeznaniach powoda, z którymi tworzą zgodną całość w zakresie samego faktu złożenia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, podjęcia zatrudnienia, jak i nadejścia przesyłki pocztowej zawierającej oświadczenie pracodawcy o rozwiązaniu umowy o pracę. Również świadek G. B. i świadkowie T. K., R. K. i S. Z. potwierdzili złożenie przez powoda w dniu 7 stycznia 2015r. pisma.

Zeznania świadka G. B. zostały przez Sąd uznane za wiarygodne w znacznej części. Co do okoliczności związanych z przedstawieniem przez powoda pisma zawierającego jego oświadczenie, zeznania świadka są spójne, wewnętrznie zborne, a także znajdują częściowe odzwierciedlenie w treści zeznań pozwanego oraz świadków R. K. i S. Z.. Również powód potwierdził złożenie pisma do świadka.

Zeznaniom świadka T. K. Sąd dał wiarę, bowiem są one jasne, nie budzą wątpliwości co do swojej treści, a także – w zakresie organizacji pracy spedytorów i kierowców u pozwanego – są zbieżne z zeznaniami świadków R. K. i S. Z.. Również w zakresie planowanego wyjazdu powoda w trasę w dniu 2 stycznia 2015r. zeznania świadka znajdują potwierdzenie i uzupełnienie w relacjach świadków R. K., S. Z. oraz w zeznaniach pozwanego.

Jako wiarygodne Sąd ocenił zeznania świadków R. K. i S. Z. – z uwagi na ich koherencję, logikę i przekonywający charakter. Zeznania świadków korelują ze sobą, tworząc spójną i logiczną całość. Nadto znajdują częściowe potwierdzenie w zeznaniach świadka T. K. oraz zeznaniach pozwanego. Co do samego faktu złożenia przez powoda pisma w dniu 7 stycznia 2015r. zeznania świadków są zbieżne z zeznaniami świadka G. B.

Zeznaniom powoda Sąd dał wiarę w części. Sąd uznał za wiarygodne zeznania powoda co do zatrudnienia u pozwanego, rodzaju wykonywanej pracy oraz ustalonych należności (w tym „diet europejskich” – wedle określenia powoda). Sąd przyznał również walor wiarygodności zeznaniom powoda co do samego faktu złożenia oświadczenia na piśmie w dniu 7 stycznia 2015r. o rozwiązaniu umowy o pracę, sporządzenia tego oświadczenia przez żonę powoda i podpisania przez powoda, złożenia oświadczenia u G. B.. W tej części relacja powoda jest zbieżna z zeznaniami świadków B. C. G. B., R. K. i S. Z.. Sąd dał nadto wiarę zeznaniom powoda co do rozpoczęcia wykonywania pracy na rzecz innego podmiotu od dnia 8 stycznia 2015r. W tym zakresie zeznania powoda korelują z zeznaniami świadka B. C.. Jako wiarygodne Sąd ocenił nadto zeznania, iż otrzymał on przesyłkę pocztową zawierającą oświadczenie pozwanego o rozwiązaniu umowy o pracę, a z treścią tego oświadczenia zapoznał się w dniu 28 lutego 2015r. W tej części relacja powoda jest konsekwentna i logiczna, a także zgodna z zeznaniami świadka B. C.. Sąd odmówił natomiast wiarygodności zeznaniom powoda, że nie miał stawić się w pracy w dniu 2 stycznia 2015r. Zeznania powoda w tym zakresie stoją w opozycji do zgodnych zeznań świadków R. K. S. Z., T. K. i pozwanego. Zeznania tych świadków konweniują ze sobą, potwierdzając i uzupełniając się wzajemnie, tworząc koherentną i logiczną całość. Pozwany w toku postępowania podał także dane kierowcy, który wyjechał w trasę zamiast powoda, zaś w swoich zeznaniach określił, że kierowca ten miał znajdował się w okolicach S.. Co więcej, w ocenie Sądu, działanie powoda w dniu 7 stycznia 2015r. było nieprzypadkowe, bowiem od dnia 8 stycznia 2015r. był już związany z innym podmiotem (podjął szkolenie – jak podała świadek B. C.), zaś w dniu 10 stycznia 2015r. wyjechał w trasę. Takie „płynne” podjęcie kolejnego zatrudnienia wskazuje na to, że decyzja o rozwiązaniu stosunku pracy nie była spontaniczna, podjęta pod wpływem impulsu w dniu 7 stycznia 2015r.

Zeznaniom pozwanego Sąd generalnie przyznał walor wiarygodności – w zakresie, w jakim dotyczą okoliczności relewantnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Zeznania pozwanego znajdują odzwierciedlenie w innych dowodach w sprawie, w tym w zeznaniach świadków R. K., S. Z., T. K. i G. B. Odnośnie należności ze stosunku pracy zeznania pozwanego są zbieżne z zeznaniami powoda oraz dokumentami zgromadzonymi w sprawie.

Dokumenty zebrane w toku postępowania zostały przez Sąd uznane za wiarygodne, bowiem ich treść i autentyczność nie budziły wątpliwości, jak również nie były przez strony kwestionowane. Odnośnie zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia powoda (k.68), stwierdzić należy, iż w jego treści nie zostały uwzględnione należności z tytułu podróży służbowych. Wbrew twierdzeniom strony powodowej co do wysokości miesięcznego wynagrodzenia, dla ustalenia

wysokości odszkodowania bierze się pod uwagę wysokość wynagrodzenia ustaloną jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, co oznacza, że – zgodnie z §6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz.U. Nr 2, poz.14 ze zm.) – nie wchodzi w jego skład należności z tytułu podróży służbowych. Natomiast z zeznań samego powoda wynika, że była ustalona kwota „diet europejskich” (określenie powoda), zaś wysokość należności z tego tytułu powiązana była z ilością dni odbywania przez powoda podróży służbowej. Należności te nie były wypłacane miesięcznie, lecz ustalane i rozliczane po powrocie z trasy, co także wskazuje na ich charakter. Wszystkie te okoliczności prowadzić muszą do wniosku, iż stanowisko strony powodowej odnośnie wysokości wynagrodzenia miesięcznego powoda jest błędne; nie została skutecznie podważona miarodajność i moc dowodowa zaświadczenia (k.68). Zostało więc ono uznane za wiarygodne.

Sąd oddalił pozostałe wnioski dowodowe stron. Pozwany wniósł o przesłuchanie świadka I. H. – na okoliczność, iż powód był w dniu 7 stycznia 2015r. w dziale kadr. W tym zakresie okoliczności zostały w sposób dostateczny wyjaśnione zeznaniami świadków G. B., S. Z. i R. K.. Zatem ten wniosek dowodowy podlegał oddaleniu na podstawie art.217§3 k.p.c. Strona powodowa wniosła o przesłuchanie świadka M. K. na okoliczność istnienia lub nieistnienia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia (k.3). W tym zakresie okoliczności faktyczne wynikają przede wszystkim z dokumentów zgromadzonych w toku postępowania w powiązaniu z zeznaniami powoda, świadka B. C. oraz G. B., zeznaniami stron. Z tych względów, na podstawie art.217§3 k.p.c. Sąd oddalił ten wniosek dowodowy. Powód wniósł także o przesłuchanie pozostałych osób zatrudnionych u pozwanego w dziale księgowo-kadrowym (k.3, k.22) – na okoliczność istnienia lub nieistnienia oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę. Wniosek dowodowy w tym zakresie został oddalony z przyczyn wskazanych powyżej (jak w odniesieniu do świadka M. K.) – na podstawie art.217§3 k.p.c. W odniesieniu do wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości (k.22-23), stwierdzić należy, iż podstawową przesłanką dopuszczenia dowodu z opinii biegłego jest wystąpienie kwestii wymagających wiadomości specjalnych (art.278 k.p.c.). W przedmiotowej sprawie biegły – jak się zdaje – miałby wyliczyć wysokość wynagrodzenia powoda, mającą – jak się zdaje – stanowić podstawę wysokości odszkodowania. Zauważyć należy, iż w toku postępowania złożone zostało przez stronę pozwaną zaświadczenie o wysokości wynagrodzenia powoda, zaś jego treść nie została skutecznie (merytorycznie) zakwestionowana przez stronę powodową. Z wywodów strony powodowej zdaje się wynikać, że do wysokości wynagrodzenia obliczonego jak ekwiwalent za urlop winny być wliczone należności z tytułu podróży służbowej. Stanowisko takie jest błędne w świetle dyspozycji §6 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz.U. Nr 2, poz.14 ze zm.). Należności z tytułu podróży służbowych nie podlegają wliczeniu do wysokości ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, bowiem są należnościami nieperiodycznymi za wykonanie określonego zadania. Z kolei wywody strony powodowej, iż wynagrodzenie powoda określone było dniówką ostać się nie mogą w świetle zeznań samego powoda. Powód przyznał bowiem, że ustalona była „dieta europejska”, należna za dzień pobytu w podróży służbowej. Jednoznacznie wskazuje to na charakter prawny tej należności i powiązanie jej z odbywaniem podróży służbowych. Wbrew twierdzeniom strony powodowej nie może należność ta być kwalifikowana jako składnik wynagrodzenia; jest to należność z tytułu podróży służbowej. Dla dokonania oceny prawnej należności ze stosunku pracy nie może być powołany biegły. Natomiast konstatacja, że należności z tytułu podróży służbowych nie mogą stanowić elementu składowego przy wyliczaniu wysokości ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy (a w konsekwencji – odszkodowania) sprawia, że nie ma podstaw do kwestionowania prawidłowości zaświadczenia o wysokości wynagrodzenia przedstawionego przez stronę pozwaną. Stąd też – na podstawie art.278 k.p.c. a contrario – Sąd oddalił ten wniosek dowodowy. Z analogicznych względów nie jest konieczne pozyskanie dokumentów w postaci kart drogowych, czy rozliczeń podróży służbowych oraz dokumentów księgowych. Wniosek ten podlegał więc oddaleniu na podstawie art.217§3 k.p.c. Nadto strona powodowa wniosła o przesłuchanie świadków S. Z. i P. S. (k.159-160) – na okoliczność rozliczeń finansowych świadka w związku z twierdzeniami pozwanego, iż powód nie otrzymywał innego wynagrodzenia poza wynagrodzeniem za pracę i ryczałtem za nadgodziny oraz świadczeniami z tytułu podróży służbowych. W tym zakresie wskazać należy, iż wniosek ten złożony został w dniu 30.11.2015r., a więc 3 dni przed kolejnym terminem rozprawy, przy czym strona powodowa nie wskazała, jakie przesłanki z art.207§6 k.p.c. miałyby uzasadniać złożenie tego wniosku

dopiero na tym etapie postępowania. Poprzedni termin rozprawy miał miejsce 10 września 2015r., zatem wówczas strona powodowa powzięła informacje o treści zeznań świadka S. Z.. Stanowisko strony pozwanej co do składników wynagrodzenia oraz należności z tytułu podróży służbowych było stronie pozwanej znane we wrześniu 2015r. Nie było więc przeszkód do złożenia w okresie wcześniejszym wniosku dowodowego (co umożliwiłoby wezwanie świadków na rozprawę). Zatem wniosek ten złożony został jako spóźniony, przy czym nie wystąpiły okoliczności dające podstawę wyjątkowego uwzględnienia wniosku dowodowego w trybie art.207§6 k.p.c. Nadto godzi się zauważyć, iż zeznania samego powoda dają jednoznaczne podstawy do ustalenia, jakie należności były powodowi wypłacane. Nie może więc budzić wątpliwości, iż powód nie otrzymywał „dniówki” za świadczoną pracę; jego wynagrodzenie nie było ustalone w kwocie za przepracowany dzień („dniówka”, lecz wypłacane mu były należności z tytułu podróży służbowych – powód określił to mianem „diety europejskiej”. Stąd też wniosek ten podlegał oddaleniu na podstawie art.217§3 k.p.c. w zw. z art.207§6 k.p.c.

Powód wniósł ostatecznie o zasądzenie odszkodowania w kwocie 23.850 zł za niezgodne z prawem rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracodawcę.

Powództwo nie może zostać uwzględnione.

W pierwszej kolejności wskazać trzeba, iż powód w toku postępowania domagał się – jak sprecyzował ostatecznie – odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę przez pracodawcę w trybie art.52§1 pkt 1 k.p. Powód podstawy faktycznej roszczenia upatrywał w jednostronnej czynności pracodawcy rozwiązującej umowę o pracę bez wypowiedzenia, zaś jako podstawę prawną swego żądania wskazywał art.56 k.p. w zw. z art.58 k.p.

Dla rozstrzygnięcia sprawy niniejszej decydujące znaczenie ma ustalenie, w jakim trybie doszło do rozwiązania pomiędzy stronami umowy o pracę.

W tym zakresie zauważyć trzeba, iż – stosownie do treści art.30§1 k.p. – rozwiązanie umowy o pracę może nastąpić za porozumieniem stron, za wypowiedzeniem przez każdą ze stron, bez wypowiedzenia, z upływem czasu, na który została zawarta umowa, z dniem ukończenia pracy, dla wykonania której została zawarta.

Rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia jest jednostronną czynnością prawną; dla wywarcia skutku w postaci rozwiązania stosunku pracy nie jest konieczna zgoda drugiej strony umowy o pracę. Rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia jest jednostronnym oświadczeniem woli złożonym przez pracownika lub pracodawcę (por. Z.Góral, Komentarz do art.30 Kodeksu pracy [w:] K.W.Baran (red.), Kodeks pracy. Komentarz, LEX 2014). Po złożeniu jednostronnego oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę do skutku rozwiązującego dochodzi bez jakiegokolwiek działania drugiej strony (por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 24 czerwca 2015r., III PK 139/14). Wola osoby dokonującej czynności w postaci rozwiązania umowy o pracę może być – zgodnie z art.60 k.c. w zw. z art.300 k.p. – wyrażona przez każde zachowanie się tej osoby, które ujawnia jej wolę w sposób dostateczny.

Przenosząc powyższe wywody na grunt sprawy niniejszej należy rozważyć, jaki charakter prawny miało pismo powoda z dnia 7 stycznia 2015r. Nie może bowiem budzić wątpliwości, że tego dnia powód złożył u osoby zajmującej się sprawami kadrowymi pismo zatytułowane „Wypowiedzenie umowy” o treści: „Proszę o rozwiązanie umowy o pracę zawartą w dniu 08.01.2014r. pomiędzy J. K. (...) G. ul. (...) a G. C. zamieszkałym C. ul. (...) z dniem 07.01.2015r. w trybie natychmiastowym. Proszę o przesłanie świadectwa pracy na mój adres zamieszkania” (k.103).

Dla dokonania wykładni treści oświadczenia woli powoda należy kierować się dyrektywami wynikającymi z art.65§1 k.c. w zw. z art.300 k.p. W myśl art.65§1 k.c. (w zw. z art.300 k.p.), oświadczenie woli należy tak tłumaczyć, jak tego wymagają ze względu na okoliczności, w których złożone zostało, zasady współżycia społecznego oraz ustalone zwyczaje.

Należy mieć na względzie, iż aby oznaczone zachowanie się uznać za oświadczenie woli musi ono w świetle dyrektyw wykładni oświadczeń woli wynikających z art. 65 k.c. wskazywać na zamiar wywołania określonych skutków prawnych (por. wyrok Sn z dnia 19 sierpnia 2015r., II PK 218/14).

W przedmiotowej sprawie nie może budzić wątpliwości, iż oświadczenie powoda z dnia 7 stycznia 2015r. nakierowane było na wywołanie skutku w postaci rozwiązania stosunku pracy. Zatytułowane zostało „wypowiedzenie umowy”, co wskazuje na zamiar rozwiązania stosunku pracy. Również ostatnie zdanie, w którym powód zwraca się o przesłanie na jego adres świadectwa pracy świadczy o zamiarze zakończenia stosunku pracy, bowiem dopiero przy rozwiązaniu stosunku pracy pracodawca ma obowiązek wydać świadectwo pracy – art.97§1 k.p. Nadto w pierwszym zdaniu oświadczenia powód posłużył się sformułowaniem „rozwiązanie umowy o pracę”. Wszystkie te okoliczności jednoznacznie wskazują, iż zamiarem powoda było doprowadzenie do zakończenia stosunku pracy pomiędzy stronami – jego rozwiązanie.

Rozważyć należy, w jakim trybie powód rozwiązał stosunek pracy. W tym zakresie należy dokonać wykładni jego oświadczenia z dnia 7 stycznia 2015r. Wprawdzie powód zatytułował swoje oświadczenie „wypowiedzenie umowy”, jednakże z treści oświadczenia nie wynika, by złożył on świadczenie o wypowiedzeniu. Nie zostało w treści pisma użyte sformułowanie „wypowiadam umowę”, czy „za wypowiedzeniem”. Przede wszystkim zaś, nie został wskazany, czy to okres wypowiedzenia, czy to inna data rozwiązania stosunku pracy. Przeciwnie, powód w swoim oświadczeniu posłużył się sformułowaniem „rozwiązanie umowy”, a następnie „w trybie natychmiastowym”. Oznacza to bezsprzecznie, iż oświadczenie powoda nie stanowiło wypowiedzenia umowy o pracę.

W treści swojego oświadczenia powód wskazał, że chce rozwiązać umowę „w trybie natychmiastowym”. Wprawdzie na początku oświadczenia użył sformułowania „proszę o rozwiązanie umowy”, jednakże w okolicznościach sprawy niniejszej nie może być to traktowane jako oferta, czy zaproszenie do rokowań. Co prawda, możliwe są sytuacje, w których pismo pracownika ze sformułowaniem „proszę o rozwiązanie umowy” stanowi zaproszenie do rokowań (por. wyrok SN z dnia 15 lipca 2008r., III PK 9/08), jednakże nie występuje ona w sprawie niniejszej. Na gruncie okoliczności faktycznych sprawy, wykładnia całości treści oświadczenia powoda prowadzić musi do wniosku, iż jego zamiarem było rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia; że złożył on oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę. Niepoprawnie użyty tytuł „wypowiedzenie umowy o pracę” nie pozostawia wątpliwości co do chęci wywołania skutku w postaci rozwiązania umowy w drodze jednostronnej czynności prawnej. Użycie sformułowania „rozwiązanie umowy” oraz „w trybie natychmiastowym” wskazuje na tryb rozwiązania stosunku pracy – bez wypowiedzenia. Również i ostatnie zdanie oświadczenia powoda, w którym zwraca się on o przesłanie świadectwa pracy jednoznacznie prowadzi do wniosku, iż oświadczenie powoda z dnia 7 stycznia 2015r. stanowi oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia. Jak wskazano, wydanie świadectwa pracy następuje w związku z rozwiązaniem stosunku pracy. Skoro powód w oświadczeniu swoim wskazał na rozwiązanie umowy „w trybie natychmiastowym” oraz poprosił o przesłanie świadectwa pracy, bez wątpienia wskazuje to na rozwiązanie stosunku pracy bez wypowiedzenia przez pracownika.

Ponadto i treść zeznań powoda nie pozostawia wątpliwości co do zamiaru i celu powoda. Powód chciał rozwiązać z pozwanym stosunek pracy bez wypowiedzenia, co jednoznacznie w swoich zeznaniach podał. Wskazuje na to także sekwencja zdarzeń – powód po przyjeździe do zakładu pracy zwrócił się do żony o przygotowanie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę, podpisał je i zaniósł do pracownicy zajmującej się sprawami kadrowymi. Na jej uwagę, że powinien uzyskać zgodę pozwanego, powód nie zareagował, a opuścił pomieszczenie. Również i to potwierdza, że powód złożył jednostronne oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę. Nie może budzić wątpliwości, iż powód następnie podjął czynności na rzecz innego podmiotu, a wyjechał w trasę w dniu 10.01.2015r., a więc trzy dni po rozwiązaniu z pozwanym stosunku pracy. Okoliczności te, we wzajemnym powiązaniu, nie pozostawiają żadnych wątpliwości co do zamiaru powoda. Także i wykładnia treści oświadczenia woli powoda, poparta dodatkowo jedynie sekwencją zdarzeń, wskazuje na rozwiązanie przez powoda stosunku pracy bez wypowiedzenia.

W tych warunkach Sąd uznał, że rozwiązanie stosunku pracy pomiędzy stronami nastąpiło w dniu 7 stycznia 2015r. bez wypowiedzenia przez pracownika (art.55§1¹ k.p.).

Powód zaś domagał się zasądzenia na jego rzecz odszkodowania w związku z rozwiązaniem umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracodawcę. Co prawda pracodawca przesłał powodowi pismo zawierające oświadczenie o

rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia, jednakże nie mogło ono wyrzucić skutku w postaci rozwiązania stosunku pracy, bowiem stosunek pracy pomiędzy stronami uległ rozwiązaniu z dniem 7 stycznia 2015r.

Dlatego też, na podstawie art.61§1 k.c. w zw. z art.300 k.p. w zw. z art.65§1 k.p. w zw. z art.300 k.p. w zw. z art.56§1 k.p. a contrario, Sąd oddalił powództwo.

Na marginesie jedynie można zauważyć, iż jeśliby przyjąć – co nie nastąpiło w sprawie niniejszej – iż do rozwiązania stosunku pracy doszło na skutek złożenia przez pozwanego oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art.52§1 pkt 1 k.p. z uwagi na nieobecność powoda w pracy, wówczas rozwiązanie takie należałoby uznać za zgodne z prawem, bowiem nie może budzić wątpliwości, iż od dnia 7 stycznia 2015r. powód nie świadczył pracy na rzecz pozwanego, nie stawiał się w pracy, przy czym nie była to nieobecność usprawiedliwiona. Jeśliby uznać, że strony po 7 stycznia 2015r. pozostawały w stosunku pracy, wówczas powód od tej daty był nieobecny w pracy w sposób nieusprawiedliwiony, co dawałoby pracodawcy zasadne podstawy do rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków przez pracownika (art.52§1 pkt 1 k.p.). Jednakże uwagi te mają charakter jedynie marginalny.

Dodatkowo również godzi się zauważyć, iż strona powodowa w sposób całkowicie błędny ustaliła wysokość wynagrodzenia powoda, obliczoną jak ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy. Z zeznań powoda oraz pozwanego jednoznacznie wynika, że ustalone zostały składniki wynagrodzenia w postaci wynagrodzenia zasadniczego, ryczałtu za pracę w porze nocnej i w godzinach nadliczbowych. Nadto powodowi wypłacane były należności z tytułu podróży służbowych. Stanowisko strony powodowej jest niespójne w tym zakresie o tyle, że z jednej strony strona powodowa zdaje się wywodzić, iż kwota 214 zł stanowiła dniówkę wynagrodzenia, z drugiej zaś – powód wprost przyznał, że była to „dieta europejska”. Wysokość tej należności zależna była od ilości dni spędzonych przez powoda w podróży służbowej. Innymi słowy, nie może budzić wątpliwości, iż była to należność z tytułu podróży służbowej, nie zaś dniówka wynagrodzenia za pracę. Treść zeznań zarówno pozwanego, jak i powoda nie pozostawia co do tego wątpliwości. Natomiast należności z tytułu podróży służbowych nie mogą stanowić elementu wynagrodzenia, o którym mowa w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 29 maja 1996r. w sprawie sposobu ustalania wynagrodzenia w okresie niewykonywania pracy oraz wynagrodzenia stanowiącego podstawę obliczania odszkodowań, odpraw, dodatków wyrównawczych do wynagrodzenia oraz innych należności przewidzianych w Kodeksie pracy (Dz.U. Nr 61, poz.289 ze zm.). Przepisy tego rozporządzenia odsyłają do przepisów rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997r. w sprawie szczegółowych zasad udzielania urlopu wypoczynkowego, ustalania i wypłacania wynagrodzenia za czas urlopu oraz ekwiwalentu pieniężnego za urlop (Dz.U. Nr 2, poz.14 ze zm.). Wykładnia §§14-19 w zw. z §6 pkt 1 rozporządzenia wskazuje, iż należności z tytułu podróży służbowych nie stanowią świadczenia ze stosunku pracy uwzględnianego przy ustalaniu wysokości ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego. Orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego znajduje swoją podstawę w treści art.108§1 k.p.c. w zw. z art.98§1 i 3 k.p.c. w zw. z art.99 k.p.c.

Rozważając kwestię kosztów procesu, w pierwszej kolejności należy wskazać, iż stosownie do treści art.98§1kpc, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu).

Do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§3).

Ostateczny wynik sprawy decyduje o obowiązku zwrotu kosztów procesu. Wskazuje on na to, że w zasadzie - (art. 98 § 1 k.p.c.) - strona przegrywająca sprawę ma obowiązek zwrócenia wygrywającemu przeciwnikowi poniesionych przez niego kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw lub celowej obrony (por. uzasadnienie postanowienia SN z 11.03.2011r., II CZ 104/10, LEX nr 784918).

Nie może budzić wątpliwości, że w przedmiotowej sprawie stroną przegrywającą (w całości) jest powód. Zatem, stosownie do treści art. 98 § 1 i 3 kpc, winien on zwrócić koszty procesu stronie przeciwnej (pozwanemu).

Wysokość kosztów zastępstwa procesowego została ustalona w oparciu o stosownie do treści § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002r., Nr 163, poz.1349 ze zm.). Wynosi ona 60 zł.